

Fyrtøjet.

DER kom en Soldat marcherende hen ad Landevejen: een, to! een, to! han havde sit Tornister paa Ryggen og en Sabel ved Siden, for han havde været i Krigen, og nu skulde han hjem. Saa mødte han en gammel Heks paa Landevejen; hun var saa ækel, hendes Underlæbe hang hende lige ned paa Brystet. Hun sagde: »God Aften, Soldat! hvor du har en pæn Sabel og et stort Tornister, du er en rigtig Soldat! Nu skal du faa saa mange Penge, du vil eje!«

»Tak skal du have, din gamle Heks!« sagde Soldaten.

»Kan du se det store Træ?« sagde Heksen og pegede paa det Træ, der stod ved Siden af dem. »Det er ganske hult indeni! Der skal du krybe op i Toppen, saa ser du et Hul, som du kan lade dig glide igennem og komme dybt ned i Træet! Jeg skal binde dig en Strikke om Livet, for at jeg kan hejse dig op igen, naar du raaber paa mig!«

»Hvad skal jeg saa nede i Træet?« spurgte Soldaten.

»Hente Penge!« sagde Heksen, »du skal vide, naar du kommer ned paa Bunden af Træet, saa er du i en stor Gang;

der er ganske lyst, for der brænde over hundrede Lamper. Saa ser du tre Døre, du kan lukke dem op, Nøglen sidder i. Gaar du ind i det første Kammer, da ser du midt paa Gulvet en stor Kiste, oven paa den sidder en Hund; han har et Par Øjne saa store som et Par Tekopper, men det skal du ikke bryde dig om! Jeg giver dig mit blaaternede Forklæde, det kan du brede ud paa Gulvet; gaa saa rask hen og tag Hunden, sæt ham paa mit Forklæde, luk Kisten op og tag lige saa mange Skillinger, du vil. De ere alle sammen af Kobber; men vil du heller have Sølv, saa skal du gaa ind i det næste Værelse; men der sidder en Hund, der har et Par Øjne saa store som et Møllehjul; men det skal du ikke bryde dig om, sæt ham paa mit Forklæde, og tag du af Pengene! Vil du derimod have Guld, det kan du ogsaa faa, og det saa meget, du vil bære, naar du gaar ind i det tredie Kammer. Men Hunden, som sidder paa Pengekisten, har her to Øjne, hvert saa stort som »Rundetaarn«. Det er en rigtig Hund, kan du tro! men det skal du ikke bryde dig noget om! sæt ham bare paa mit Forklæde, saa gør han dig ikke noget, og tag du af Kisten saa meget Guld, du vil!«

»Det var ikke saa galt!« sagde Soldaten. »Men hvad skal jeg give dig, din gamle Heks? For noget vil du vel have med, kan jeg tænke!«

»Nej,« sagde Heksen, »ikke en eneste Skilling vil jeg have! Du skal bare tage til mig et gammelt Fyrtøj, som min Bedstemoder glemte, da hun sidst var dernede!«

»Naa! lad mig faa Strikken om Livet!« sagde Soldaten.

»Her er den!« sagde Heksen, »og her er mit blaaternede Forklæde.«

Saa krøb Soldaten op i Træet, lod sig dumpe ned i Hullet og stod nu, som Heksen sagde, nede i den store Gang, hvor de mange hundrede Lamper brændte.

Nu lukkede han den første Dør op. Uh! der sad Hunden med Øjne saa store som Tekopper og gloede paa ham.

»Du er en net Fyr!« sagde Soldaten, satte ham paa Heksens Forklæde og tog lige saa mange Kobberskillinger, han kunde have i sin Lomme, lukkede saa Kisten, satte

Hunden op igen og gik ind i det andet Værelse. Eja! der sad Hunden med Øjne saa store som et Møllehjul.

»Du skulde ikke se saa meget paa mig!« sagde Soldaten, »du kunde faa ondt i Øjnene!« og saa satte han Hunden paa Heksens Forklæde, men da han saa de mange Sølvpenge i Kisten, smed han alle de Kobberpenge, han havde, og fyldte Lommen og sit Tornister med det bare Sølv. Nu gik han ind i det tredie Kammer! — Nej, det var ækelt! Hunden derinde havde virkelig to Øjne saa store som »Rundetaarn«, og de løb rundt i Hovedet ligesom Hjul!

»God Aften!« sagde Soldaten og tog til Kasketten, for saadan en Hund havde han aldrig set før; men da han nu saa lidt paa ham, tænkte han, nu kan det jo være nok, løftede ham ned paa Gulvet og lukkede Kisten op, nej, Gud bevares! hvor der var meget Guld! han kunde købe for det hele Kjøbenhavn og Kagekonernes Sukkergrise, alle Tinsoldater, Piske og Gyngeheste, der var i Verden. Jo, der var rigtignok Penge! — Nu kastede Soldaten alle de Sølvskillinger, han havde fyldt sine Lommer og sit Tornister med, og tog Guld i Stedet, ja alle Lommerne, Tornisteret, Kasketten og Støvlerne bleve fyldte, saa han knap kunde gaa. Nu havde han Penge! Hunden satte han op paa Kisten, slog Døren i og raabte saa op igennem Træet:

»Hejs mig nu op, du gamle Heks!«

»Har du Fyrtøjet med?« spurgte Heksen.

»Det er sandt!« sagde Soldaten, »det havde jeg rent glemt,« og nu gik han og tog det. Heksen hejsede ham op, og saa stod han igen paa Landevejen med Lommer, Støvler, Tornister og Kasket fulde af Penge.

»Hvad vil du nu med det Fyrtøj?« spurgte Soldaten.

»Det kommer ikke dig ved!« sagde Heksen, »nu har du jo faaet Penge! Giv mig nu bare Fyrtøjet!« —

»Sniksnak!« sagde Soldaten, »vil du straks sige mig, hvad du vil med det, eller jeg trækker min Sabel ud og hugger dit Hoved af!«

»Nej,« sagde Heksen.

Saa huggede Soldaten Hovedet af hende. Der laa hun! Men han bandt alle sine Penge ind i hendes Forklæde, tog det som en Bylt paa Ryggen, puttede Fyrtøjet i Lommen og gik lige til Byen.

Det var en dejlig By, og i det dejligste Værtshus tog han ind, forlangte de allerbedste Værelser og Mad, som han holdt af, for nu var han rig, da han havde saa mange Penge.

Tjeneren, som skulde pudse hans Støvler, syntes rigtignok, det var nogle løjerlige gamle Støvler, saadan en rig Herre havde, men han havde endnu ikke købt sig ny; næste Dag fik han Støvler at gaa med og Klæder, som vare pæne! Nu var Soldaten bleven en fornem Herre, og de fortalte ham om al den Stads, som var i deres By, og om deres Konge, og hvilken nydelig Prinsesse hans Datter var.

»Hvor kan man faa hende at se?« spurgte Soldaten.

»Hun er slet ikke til at faa at se!« sagde de alle sammen, »hun bor i et stort Kobberslot med saa mange Mure og Taarne om! Ingen uden Kongen tør gaa ud og ind til hende, fordi der er spaaet, at hun skal blive gift med en ganske simpel Soldat, og det kan Kongen ikke lide!«

»Hende gad jeg nok se!« tænkte Soldaten, men det kunde han jo slet ikke faa Lov til.

Nu levede han saa lystig, tog paa Komedie, kørte i Kongens Have og gav de fattige saa mange Penge, og det var smukt gjort! han vidste nok fra gamle Dage, hvor slemt det var ikke at eje en Skilling! — Han var nu rig, havde pæne Klæder og fik da saa mange Venner, der alle sagde, han var en rar en, en rigtig Kavaler, og det kunde Soldaten godt lide! Men da han hver Dag gav Penge ud og fik slet ingen ind igen, saa havde han til sidst ikke mer end to Skillinger tilbage og maatte flytte bort fra de smukke Værelser, hvor han havde boet, og op paa et lille bitte Kammer, helt ind under Taget, selv børste sine Støvler og sy paa dem med en Stoppenaal, og ingen af hans Venner kom til ham, for der var saa mange Trapper at gaa op ad.

Det var ganske mørk Aften, og han kunde ikke engang købe sig et Lys, men saa huskede han paa, at der laa en

lille Stump i det Fyrtøj, han havde taget i det hule Træ, hvor Heksen havde hjulpet ham ned. Han fik Fyrtøjet og Lysestumpen frem, men lige idet han slog Ild, og Gnisterne fløj fra Flintestenen, sprang Døren op, og Hunden, der havde Øjne saa store som et Par Tekopper, og som han havde set nede under Træet, stod foran ham og sagde: »Hvad befaler min Herre!«

»Hvad for noget!« sagde Soldaten, »det var jo et morsomt Fyrtøj, kan jeg saaledes faa, hvad jeg vil have? Skaf mig nogle Penge,« sagde han til Hunden, og vips var den borte! vips var den igen og holdt en stor Pose fuld af Skillinger i sin Mund.

Nu vidste Soldaten, hvad det var for et dejligt Fyrtøj. Slog han een Gang, kom Hunden, der sad paa Kisten med Kobberpengene, slog han to Gange, kom den, som havde Sølvpenge, og slog han tre Gange, kom den, der havde Guld. — Nu flyttede Soldaten ned i de smukke Værelser igen, kom i de gode Klæder, og saa kendte straks alle hans Venner ham, og de holdt saa meget af ham. —

Saa tænkte han engang: »Det er da noget løjerligt noget, at man ikke maa faa den Prinsesse at se! Hun skal være saa dejlig, sige de alle sammen! men hvad kan det hjælpe, naar hun skal alletider sidde inde i det store Kobberslot med de mange Taarne. — Kan jeg da slet ikke faa hende at se? — Hvor er nu mit Fyrtøj?« og saa slog han Ild, og vips kom Hunden med Øjne saa store som Tekopper.

»Det er rigtignok midt paa Natten,« sagde Soldaten, »men jeg vilde saa inderlig gerne se Prinsessen, bare et lille Øjeblik!«

Hunden var straks ude af Døren, og før Soldaten tænkte paa det, saa han ham igen med Prinsessen, hun sad og sov paa Hundens Ryg og var saa dejlig, at enhver kunde se, det var en virkelig Prinsesse; Soldaten kunde slet ikke lade være, han maatte kysse hende, for det var en rigtig Soldat.

Hunden løb saa tilbage igen med Prinsessen, men da det blev Morgen, og Kongen og Dronningen skænkede Te, sagde Prinsessen, hun havde drømt saadan en underlig Drøm i Nat

om en Hund og en Soldat. Hun havde redet paa Hunden, og Soldaten havde kysset hende.

»Det var saamænd en pæn Historie!« sagde Dronningen.

Nu skulde en af de gamle Hofdamer vaage ved Prinsessens Seng næste Nat for at se, om det var en virkelig Drøm, eller hvad det kunde være.

Soldaten længtes saa forskrækkelig efter igen at se den dejlige Prinsesse, og saa kom da Hunden om Natten, tog hende og løb alt, hvad den kunde, men den gamle Hofdame tog Vandstøvler paa og løb lige saa stærkt bag efter; da hun nu saa, at de bleve borte inde i et stort Hus, tænkte hun: »Nu ved jeg, hvor det er,« og skrev med et Stykke Kridt et stort Kors paa Porten. Saa gik hun hjem og lagde sig, og Hunden kom ogsaa igen med Prinsessen; men da han saa, at der var skrevet et Kors paa Porten, hvor Soldaten boede, tog han ogsaa et Stykke Kridt og satte Kors paa alle Portene i hele Byen, og det var klogt gjort, for nu kunde jo Hofdamen ikke finde den rigtige Port, naar der var Kors paa dem alle sammen.

Om Morgenen tidlig kom Kongen og Dronningen, den gamle Hofdame og alle Officererne for at se, hvor det var, Prinsessen havde været.

»Der er det!« sagde Kongen, da han saa den første Port med et Kors paa.

»Nej, det er der, min søde Mand!« sagde Dronningen, der saa den anden Port med Kors paa.

»Men der er et, og der er et!« sagde de alle sammen; hvor de saa, var der Kors paa Portene. Saa kunde de da nok se, det kunde ikke hjælpe noget, at de søgte.

Men Dronningen var nu en meget klog Kone, der kunde mere end at køre i Karet. Hun tog sin store Guldsaks, klippede et stort Stykke Silketøj i Stykker og syede saa en lille nydelig Pose; den fyldte hun med smaa, fine Boghvedegryn, bandt den paa Ryggen af Prinsessen, og da det var gjort, klippede hun et lille Hul paa Posen, saa Grynene kunde drysse hele Vejen, hvor Prinsessen kom.

Om Natten kom da Hunden igen, tog Prinsessen paa sin Ryg og løb med hende hen til Soldaten, der holdt saa meget af hende og vilde saa gerne have været en Prins for at faa hende til Kone.

Hunden mærkede slet ikke, hvorledes Grynene dryssede lige henne fra Slottet og til Soldatens Vindue, hvor han løb op ad Muren med Prinsessen. Om Morgenen saa da Kongen og Dronningen nok, hvor deres Datter havde været henne, og saa tog de Soldaten og satte ham i Kachotten.

Der sad han. Uh, hvor der var mørkt og kedeligt, og saa sagde de til ham: »I Morgen skal du hænges!« Det var ikke morsomt at høre, og sit Fyrtøj havde han glemt hjemme paa Værtshuset. Om Morgenen kunde han mellem Jernstængerne i det lille Vindue se Folk skynde sig ud af Byen for at se ham hænges. Han hørte Trommerne og saa Soldaterne marchere. Alle Mennesker løb af Sted; der var ogsaa en Skomagerdreng med Skødskind og Tøfler paa, han travede saadan i Galop, at hans ene Tøffel fløj af og lige hen mod Muren, hvor Soldaten sad og kiggede ud mellem Jernstængerne.

»Ej, du Skomagerdreng! du skal ikke have saadant et Hastværk,« sagde Soldaten til ham, »der bliver ikke noget af, før jeg kommer; men vil du ikke løbe hen, hvor jeg har boet, og hente mig mit Fyrtøj, saa skal du faa fire Skilling! men du maa tage Benene med dig!« Skomagerdrengen vilde gerne have de fire Skilling og pilede af Sted hen efter Fyrtøjet, gav Soldaten det, og — ja nu skal vi faa at høre!

Uden for Byen var der muret en stor Galge, rundt om stod Soldaterne og mange hundrede tusinde Mennesker. Kongen og Dronningen sad paa en dejlig Trone lige over for Dommeren og det hele Raad.

Soldaten stod allerede oppe paa Stigen, men da de vilde slaa Strikken om hans Hals, sagde han, at man jo altid tillod en Synder, før han udstod sin Straf, at faa et uskyldigt Ønske opfyldt. Han vilde saa gerne ryge en Pibe Tobak, det var jo den sidste Pibe, han fik i denne Verden.

Det vilde nu Kongen ikke sige nej til, og saa tog Soldaten sit Fyrtøj og slog Ild, een, to, tre! og der stod alle Hundene, den med Øjne saa store som Tekopper, den med Øjne som et Møllehjul og den, der havde Øjne saa store som »Rundetaarn«.

»Hjælp mig nu, at jeg ikke bliver hængt!« sagde Soldaten, og saa foer Hundene ind paa Dommerne og hele Raadet, tog een ved Benene og een ved Næsen og kastede dem mange Favne op i Vejret, saa de faldt ned og sloges rent i Stykker.

»Jeg vil ikke!« sagde Kongen, men den største Hund tog baade ham og Dronningen og kastede dem bag efter alle de andre; da bleve Soldaterne forskrækkede, og alle Folkene raabte: »Lille Soldat, du skal være vor Konge og have den dejlige Prinsesse!«

Saa satte de Soldaten i Kongens Karet, og alle tre Hunde dansede foran og raabte »Hurra!« og Drengene peb i Fingrene, og Soldaterne præsenterede. Prinsessen kom ud af Kobberslottet og blev Dronning, og det kunde hun godt lide! Brylluppet varede i otte Dage, og Hundene sad med til Bords og gjorde store Øjne.

